

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๖๑/๒๕๑๖

พ.ร.บ. ไม้ไผ่

ไม้หวงห้ามซึ่งทำเป็นซี่ล้อ ล้อ คันชัก และฝักขาม มีไว้เพื่อประกอบเป็นล้อเกวียนและเกวียนสำหรับจำหน่าย ยังไม่ได้ประกอบล้อเกวียนหรือเกวียน ไม่อยู่ในสภาพเป็นเครื่องใช้ ยังคงถือว่าเป็นไม้แปรรูปตาม พ.ร.บ. ไม้ไผ่ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๕๖๑/๒๕๑๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๘ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๖

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดลำพูน

โจทก์

ระหว่าง

นายใจมา กัณยะ ที่ ๑, นายแก้ว พรหมโย ที่ ๒,

นายเพลิน ปันตาเสน ที่ ๓,

นายพันธ์ ปันตาเสน ที่ ๔

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๖ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๓

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๐ เวลากลางวันจำเลยสมคบกันมีไม้สักแปรรูปจำนวน ๕๕๔ ชัน เนื้อไม้ ๐.๕๕๔ ลูกบาศก์เมตร อันเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. และมีไม้ประดู่จำนวน ๓๐ ชัน ไม้เหียง ๕ กีบ เนื้อไม้ ๐.๗๑๐ ลูกบาศก์เมตร (ซึ่งประกอบเป็นเกวียนยังทำไม่เสร็จ) อันเป็นไม้หวงห้ามตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ รวมเนื้อไม้ทั้งหมด ๑.๒๖๔ ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครองในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ ทั้งนี้โดยจำเลยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน เหตุเกิดที่ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ตามวันเวลาดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยไม้ดังกล่าวเป็นของกลาง ประกาศเขตควบคุมการแปรรูปไม้และพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้คัดสำเนาไปประกาศไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอเมืองลำพูน และที่ทำการกำนัน ที่สาธารณสุขสถานในท้องที่เกิดเหตุแล้ว ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๒, ๗๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๗ พระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสอง

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นทำการพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า จำเลยทุกคนกระทำความผิดทั้งฟ้อง พิพากษาว่าจำเลยทุกคนมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓, ๗๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๗ พระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ให้จำคุกคนละ ๘ เดือน ปรับคนละ ๓,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยทุกคนเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้ภายใน ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ คงปรับอย่างเดิม ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔, ๓๐ วรรคหนึ่งของกลาง

จำเลยทุกคนอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาลบคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ยกฟ้องโจทก์ คืนของกลางให้จำเลย โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๐ เวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา สิบตำรวจเอกวสันต์ แสงเพชร สิบตำรวจเอกอุดม มณีรัตน์ และสิบตำรวจเอกประพันธ์ บุญญาบิ่ง ได้เดินทางไปที่บ้านจำเลยที่ ๑ โดยสืบทราบมาว่าจำเลยที่ ๑ เอาไม้สักเถื่อนทำล้อเกวียนขาย เมื่อไปถึงเห็นจำเลยที่ ๑ กำลังทำเหล็กวงล้อเกวียน เห็นล้อเกวียนสำเร็จรูปอยู่ ๑ ล้อ แต่มิได้ยึดมาจำเลยที่ ๒, ๓, ๔ กำลังทำล้อเกวียนบ้าง เจาะลุมล้อบ้าง สิบตำรวจเอกวสันต์จึงสอบถามดู จำเลยที่ ๑ ว่าทำสำหรับขาย ไม้ซ้อมา และเอามาจากป่า ส่วนจำเลยอื่นว่ามาช่วยจำเลยที่ ๑ ทำล้อ สิบตำรวจเอกวสันต์ จึงจับกุมจำเลยทั้งสี่แจ้งข้อหาให้ทราบว่าแปรรูปไม้และมีไม้หวงห้ามเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครองและยึดไม้เหล่านั้นกับเครื่องมือไว้เป็นของกลาง ชั้นสอบสวนจำเลยรับสารภาพข้อหาทั้งโรงงานแปรรูปไม้ไม่รับอนุญาต ส่วนข้อหาไม้แปรรูปผิดโดยอ้างว่ารับจ้างผู้อื่นทำล้อเกวียน

จำเลยทุกคนนำสืบว่าไม้ของกลางจำเลยแต่ละคนมีคนละเล็กน้อย ส่วนใหญ่เป็นผู้อื่นมาจ้างจำเลยที่ ๑ ทำเหล็กวงล้อเกวียนเพราะจำเลยที่ ๑ มีอาชีพเป็นช่างตีเหล็ก ส่วนจำเลยอื่นช่วยจำเลยที่ ๑ ทำโดยแบ่งค่าจ้างกัน

ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งสี่พร้อมด้วยไม้ของกลางปรากฏตามเอกสาร จ. ๒ ซึ่งเป็นวงล้อประกอบเสร็จแล้ว ๒ วง แต่ละวงมีไม้สักปริมาตร ๐.๐๖ ลูกบาศก์เมตร ไม้ประดู่ปริมาตร ๐.๐๔ ลูกบาศก์เมตร แต่ที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยมีไว้ในครอบครองมีไม้สัก (ผักขาม) ๑๗๖ เหลี่ยมปริมาตร ๐.๕๒๘ ลูกบาศก์เมตร ไม้สัก (ซี่ล้อ) ๓๗๘ ซี่ ปริมาตร ๐.๐๒๖ ลูกบาศก์เมตร ไม้ประดู่ (ลุมล้อ) ๓๐ ลุม ปริมาตร ๐.๖๓๔ ลูกบาศก์เมตร ไม้เหียง (คันชัก) ๕ กีบ ปริมาตร ๐.๐๗๖ ลูกบาศก์เมตร รวมไม้สักมีปริมาตร ๐.๕๕๔ ลูกบาศก์เมตร ไม้ประดู่และไม้เหียงมีปริมาตร ๐.๗๑๐ ลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นไม้หวงห้าม ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า ไม้ของกลางเหล่านี้จำเลยทั้งสี่รวมกันมีไว้ในครอบครองหรือไม่ และเป็นไม้แปรรูปหรือเป็นเครื่องใช้ซึ่งไม่ใช่ไม้แปรรูปตามพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔ โจทก์มีสิบตำรวจเอกวสันต์ แสงเพชร สิบตำรวจเอกอุดม มณีรัตน์ และสิบตำรวจเอกประพันธ์ บุญญาบิ่ง ซึ่งจับกุมจำเลยทั้งสี่เป็นพยานเบิกความว่าได้สืบทราบมาก่อนว่าที่บ้านจำเลยที่ ๑ ได้มีการลักลอบนำไม้สักเถื่อนมาทำล้อเกวียนขาย จึงได้ไปที่บ้านจำเลยที่ ๑ เพื่อจับกุม เมื่อเข้าจับกุมเห็นจำเลยทั้งสี่ช่วยกันทำล้อเกวียนอยู่ ได้เห็นไม้ของกลางวางอยู่จำนวนมาก จำเลยที่ ๑ รับกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าไม้ของกลางเอามาจากป่าบ้าง ซ้อมาบ้าง ทำล้อเกวียนไว้ขาย เห็นว่าพยานโจทก์ที่ไปจับกุมล้วนเป็นตำรวจ ปฏิบัติงานตามหน้าที่ เบิกความต้องกัน

มีน้ำหนักน่าเชื่อว่าเป็นความจริง จำเลยมีไม้สักซี่ล้อถึง ๓๗๘ ซี่ คู่มูลี่ถึง ๓๐ คู่ม ไม้คันชัก ๕ กีบที่จะประกอบเป็นล้อเกวียนและเกวียนจำนวนมาก ล้วนเป็นไม้ใหม่ทั้งสิ้น เห็นได้ว่าเป็นการประกอบล้อเกวียนและเกวียนไว้เพื่อจำหน่าย ที่จำเลยว่ารับจ้างซ่อมล้อเกวียนและรับจ้างผู้นทำล้อเกวียนนั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีล้อเกวียนซึ่งมีผู้นำมาซ่อม คงมีแต่ของใหม่ และที่ว่าผู้นำไม้มาว่าจ้างให้ประกอบเป็นล้อเกวียนนั้น คำของจำเลยเองก็ไม่สมเหตุผล จำเลยทั้งสี่ว่าทำงานอยู่ร่วมกันโดยมีผู้นำว่าจ้างทำ แต่จำเลยที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ กลับว่าไม่รู้ใครบ้างที่มาว่าจ้าง แต่กลับต้องไปทราบจากจำเลยที่ ๑ ว่าใครบ้างที่มาว่าจ้าง ทั้งที่ทำงานอยู่ร่วมกัน จึงเป็นเรื่องที่ขัดต่อเหตุผลไม่น่าเชื่อว่ามีคนมาว่าจ้าง เห็นว่าพยานหลักฐานของจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ได้ คดีฟังได้ว่าจำเลยทั้งสี่ร่วมกันมีไม้ของกลางไว้เพื่อประกอบเป็นล้อเกวียนและเกวียนจำหน่าย แต่ยังมีได้ประกอบเป็นล้อเกวียนหรือเกวียนจึงยังไม่มีสภาพเป็นเครื่องใช้ คงเป็นไม้แปรรูปตามกฎหมาย จำเลยมีความผิดตามพ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์โดยเห็นว่าของกลางเป็นของใช้สำหรับทำเกวียน เป็นเครื่องใช้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาโจทก์ฟังขึ้น

จึงพร้อมกันพิพากษาลบคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น.

สมบัติ วังตาล

สุธรรม วรรณแสง

พชัย ราชตะนันท์